

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 176.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403940248320/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

for min, maa jeg bevare denne Hemmelighed! und mig den Trøst, at jeg maaskee derved kan spare dig en stor Sorg, og afvende Følgerne af den største Ulykke fra dig!»

Den største Ulykke var kun Minona anskuelig i een Skikkelse – derfor betoges hun af en tilintetgjørende Smerte ved Viggos Ord, men besjælet af en Følelse der var stærkere end Skinsygen, sagde hun med ubeskrivelig Æmhed: »Er der en Anden, som har helligere Krav paa dig end jeg – saa reis! og tro ikke at din Lykke skal blive en Ulykke for mig. Kalder hun dig tilbage til Frankrig, saa reis dyrebare Viggol men kom herhjem til mig med hende. Jeg lover at jeg vil være din Elskede den kjærligste Veninde!»

Viggo vendte sit Ansigt bort – det var mere end han kunde udholde. »Du tager fejl!» udbrød han med lidenskabelig Heflighed. »Der er ingen som har eller nogensinde kan faae Plads i mit Hjerte i Nærheden af din! Jeg elsker dig saa høit, saa udelukkende, at Tanken om at afslaae dig en Begjering, sønderriver min Sjæl, og dog maa jeg gjøre det – ja jeg vil heller strax lukke denne Dør imellem os, og aldrig see dig mere – end jeg vil opfylde et Ønske, hvis Følger er ufattelige og uberegnelige for dig! Du kan ikke forstaae mig – du skal det ikke heller! men hvis du virkelig har Kjærlighed til mig – ikke den herskesyge og lunefulde Følelse som feilagtigt kaldes ved dette Navn – men en *Kvindes* dybe og tillidsfulde Kjærlighed – saa vil du tro mig naar jeg forsikkrer dig om at det ikke er Mangel paa Fortrolighed, men min Ulykke, der nøder mig til at lægge en Hemmelighed imellem os, og at jeg kun gjør det for at forebygge en større Ulykke. Tager jeg fejl, Minona, naar jeg stoler paa at den Pige, til hvis rene og ophøiede Natur jeg seer op med Andagt og Begeistring, ikke om det end kunde mildne hende den bitterste Sorg, eller sikke hende den høieste Lyksalighed, vilde forlange en Tilstaaelse af mig som min Følelse erklærer for vanærende?»

Minona var blevet dødbleg, og hendes Øine skinnede som Flammer ider hun svarede: »Vanærende? Nei Viggo – saa behold din Hemmelighed – jeg skal ikke forske derefter! Tilgiv mig hvad jeg har sagt, jeg vidste ikke hvad jeg gjorde, men det var min Kjærlighed! Siig mig til Trøst i dette tunge Øieblik – den har dog ikke voldt dig Smerte?»